

[Ellisabeth Arnold]

Der er ting, som vi har vedtaget herinde i Folketinget, og som vi, der har stemt for det, må tage ansvaret for; herunder ligger kommuneaftalen, som har været omtalt flere gange før. Det er et ansvar, som påhviler de folketingspartier, der har stemt for loven. Udmøntningen påhviler selvfølgelig ministeren.

Detaljerne i aftalen er tiltrådt af Kommunernes Landsforening, som også tidligere i dag har været inddraget i debatten, og det er ikke muligt for os skattepolitikere her at forudsige, om der kan spares 50 eller 55 årsværk ved at ændre frankeringsmaskinerne eller ændre adressepåtegningerne i de forskellige instanser. Kun de mennesker, der sidder i de enkelte administrationer og i forvaltningerne, kan afgøre, om det er fornuftigt. Så detaljeret kan vi ikke lovgive herinde.

Vi har givet tilslutning til skattestyrelsesloven, sammenlægningen af Told- og Skattestyrelse osv.; det er alt sammen vores ansvar.

Det er også vores ansvar, at der kommer en regelforenkling, og vi håber da også, at vi kan få mere medvirken fra Socialdemokratiet og SF til yderligere regelforenkling i fremtiden.

Skatteministeren kom i sin tale ind på adskillige eksempler på regelforenkling, der har været i den forløbne tid, men hvis vi skal fortsætte ad regelforenklingens vej, må vi altså også give afkald på noget af den millimeterretfærdighed, som har skæmmet, tror jeg nok jeg må sige, en del af vores skattelovgivning i fortiden, og så måske slå os til tåls med en centimeterretfærdighed i stedet for. Vi vil gerne medvirke til mere af forenklingsarbejdet, og vi håber også, at flere partier herinde i Folketinget vil være med til det.

Men det, der er ministerens ansvar, er selvfølgelig i sidste instans udmøntningen af aftalerne i praksis. Det er den praktiske sammenlægning af Told- og Skattestyrelsen, ligesom det selvfølgelig også er personalepolitikken i selve Skatteministeriet.

Hvad det angår, lyttede jeg mig til, at hr. Lyketoft og flere andre har sagt, at selvfølgelig skal vi da forenkle, selvfølgelig skal vi sammenlægge Told- og Skattestyrelsen – det kan der være megen fornuft i – og selvfølgelig skal vi rationalisere, men ikke lige på den måde.

Konklusionen er altså, at det ikke er det, at skatteministeren laver om, men det er måden altså, at han gør det på.

Det, der aktuelt er sket, er, at skatteministeren har været stillet over for en meget stor og vanskelig opgave, nemlig at rationalisere og strukturforenkle et stort system.

Det var en opgave, som også ville være vanskelig i et hvilket som helst privat firma og f. eks. inden for bankvæsenet, som det er nævnt. Sådan noget går ikke stille af; det skaber usikkerhed og utryghed hos personalet i mange timer og i mange måneder.

Jeg vil da gerne medgive kritikerne af skatteministeren så meget, at det selvfølgelig ikke er klogt at lave store strukturændringer og samtidig bebude store personalenedskæringer.

Skatteministeren har i en af sine pressemeddelelser udtalt, at der med den opnåede aftale nu er skabt ro og sikkerhed om ansættelsessituationen i årene fremover i Skatteministeriet. Jeg har sagt til skatteministeren, at en god leder i det private erhvervsliv aldrig nogen sinde ville bruge et sådant udtryk til sine ansatte.

Efter at der har været uro om den pågældende arbejdsplads, skal man ikke komme ud med så bombastiske udtalelser, som man ved man ikke kan få nogen til at tro på.

Derfor er det klart, at en skatteminister skal besidde så mange ideelle egenskaber, at man aldrig finder dyderens sum på ét bræt.

Der har utvivlsomt været ledelsesforhold, som kunne have været bedre i flere led i Skatteministeriet, men en minister skal stå for det overordnede ansvar og kan ikke nødvendigvis besidde alle egenskaber perfekt.

Jeg vil gerne spørge Socialdemokratiet, som har rejst denne forespørgsel sammen med SF, hvordan den perfekte skatteminister skal være. Skal han være politiker, skal han være virksomhedsleder, eller skal han være skatteekspert?

Jeg er sikker på, der er adskillige af de tidligere skatteministre, som har haft disse egenskaber i vekslende styrke og i vekslende proportioner over for hinanden. Og hvis jeg havde siddet tilstrækkelig længe i Folketinget, ville jeg også have kunnet givet hr. Lyketoft karakter for, med hvilken indbyrdes vægtning han havde besiddet disse egenskaber.

Det er meget store krav at stille til en minister. Det er et stort personaleområde, hvor de ansatte i mange år har regnet med, at tingene foregik, som de altid havde gjort, og hvor ændringerne ikke så ud til overhovedet at dukke op i horisonten.